

FORBES

ForbesLife

Călătorii



Parisul lui **Amélie Poulain**

De aproape zece ani, filmul lui Jean-Pierre Jeunet i-a aruncat pe turiști în goana după Franța „de cinema”: cea nostalgică, romanțată și... nu mai puțin fabuloasă ca însăși povestea lui Amélie.

DE DIANA-FLORINA COSMIN

Pentru cafeneaua lui Amélie faceți dreapta și e a șaptea străduță la stânga”, mi-a recitat mecanic, cu entuziasmul unei plăci uitate în megafon, vânzătorul turc de legume de la Marché de la Butte, din Montmartre, întinzându-mi, ceremonios, restul de doi euro

cincizeci. O fracțiune de secundă, n-am înțeles dacă ceva anume din înfățișarea sau accentul meu franțuzesc trăda atât de evident afinitatea pentru filmul devenit cult: „Le fabuleux destin d'Amélie Poulain”. După care m-am dumirit brusc: tocmai cumpărasem trei vederi (cu tot cu timbre!) înfățișând...

un aprozar. Nu orice fel de aprozar, ce-i drept, ci chiar „Maison Collignon”, prăvălia de fructe și legume a antipaticului personaj de film. Dar totuși un aprozar. M-am întrebat, zâmbind în sinea mea, dacă în acea zi turcul - care nu semăna deloc cu neîndemânaticul Lucien din film - vânduse la fel de

multă sfeclă și ardei capia la șapte euro kilogramul pe cât vânduse afișe, vederi și suveniruri cu Amélie. „După nouă ani, turiștii încă dau năvală aici, *c'est toujours Amélie*“, exclamă el cu năduf, dar și cu satisfacția negustorului din tată-n fiu. Pentru micul magazin de la intrarea în Passage des Abbesses, care păstrează deasupra lădițelor de fructe și legume patru rame cu pozele personajelor din film, „Amélie“ a însemnat o celebritate atât de surprinzătoare, încât proprietarul a ales să păstreze o parte din decorurile filmului, inclusiv inscripția cu „Maison Collignon“ deasupra aprozarului.

Amélie Face Industrie

Un aprozar devenit obiectiv turistic? Nimic ieșit din comun după logica domnișoarei Poulain. Dacă turistul tradițional merge chitit spre Turnul Eiffel, Jardin des Tuileries sau Champs Élysées, cine a văzut măcar o dată „Amélie“ nu se poate abține să nu urce colinele de la Montmartre, din nordul Parisului, pentru a pătrunde în lumea ușor fantastică a tinerei „justițiară“ care vrea să facă ordine în viețile oamenilor din jur. Agențiile de turism organizează „Tururi Amélie“, parizienii get-beget nu-și mai dau întâlnire pe „rue des Trois Frères“ ci la „apartamentul lui Amélie“, iar regizorul Jeunet însuși glumea anul trecut, într-un interviu, că încă este ținut personal responsabil de creșterea prețurilor proprietăților imobiliare din arondismentul 18.

De altfel, filmul se numea inițial chiar „Amélie des Abbesses“, aluzie la porțiunea din cartierul Montmartre unde se desfășoară acțiunea, însă ideea a fost abandonată tocmai pentru lipsa de „rezonanță“ a locului în mintea spectatorilor: Abbesses nu face parte nici măcar din partea turistică a Montmartre, ci tocmai din cea nebătătorită și cunoscută doar riveranilor. Indiferent dacă povestea filmului te-a atins sau nu, acesta este încă un motiv să bați cu piciorul „Parisul lui Amélie“. Care, cu mult înainte de a fi fost al lui Amélie, este Parisul micilor negustori, al bărulețelor slab luminate din ale căror difuzoare răsună șansonete (dar și Lady Gaga!), al scârilor interminabile



Străduțele din jurul catedralei Sacre-Coeur au reprezentat fundalul multor scene din film



Cafeneaua în stil Art Deco în care lucrează, în film, personajul Amélie, a devenit magnet turistic



Magazinul de legume „Au Marché de la Butte“ își merită titlul de „primul aprozar celebru al lumii“

care fac legătura între colinele pavate cu piatră și, nu în ultimul rând, al gangurilor vechi cu miros îmbătător de cafea proaspăt măcinată.

Iepurele Plimbăreț

Călătoria nu poate începe altundeva decât la stația de metrou Lamarck - Caulaincourt, din inima Montmartre. Stația spre care Amélie îl ghidează pe bătrânul muzicant orb are o frumoasă scară din piatră și coboară spre Rue Lamarck, unde poți găsi mici magazine cu haine vintage, patiserii și mici dughene care, exact ca în film, vând orice, de la înghețată și sendvișuri până la pui la rotisor. Urcând din străduță în străduță, înspre catedrala Sacre Coeur (pregătește-te corespunzător pentru câteva zeci de trepte!), ajungi pe Rue Saint Vincent, pe care o vei recunoaște imediat drept imaginea din prima scenă a filmului. Mai mult cu aspect de uliță decât de stradă, șerpuitoarea Rue Saint Vincent ascunde multe case scunde, nepretențioase, inclusiv „Le Lapin Agile”, un cabaret cândva celebru (dar încă funcțional), găzduit într-o casuță cu gard din lemn, care te duce mai mult cu gândul la cabana în care locuiește bunica Scufiței Roșii din poveste decât la un loc de petreceri spumoase și moravuri îndoielnice. Ca o curiozitate, în 1993 comicul american Steve Martin a scris o piesă intitulată chiar „Picasso la Lapin Agile” în care prezintă cu mult umor întâlnirea imaginară dintre Picasso și Einstein la celebrul cabaret din Montmartre.

Sparge Crusta de Zahăr Ars

Piesa de rezistență a itinerariului lui Amélie rămâne, însă, Café des Deux Moulins, situată pe Rue Lepic nr.15, la colțul cu rue Cauchois și la doar două sute de metri de Moulin Rouge. Ca să „fentezi” străduțele abrupte din Montmartre, poți ajunge direct din centru, luând metroul către stația Blanche, de pe linia 2, care iese la suprafață la câțiva metri de cafenea. Fii atent, însă: pentru un admirator al filmului, localul în stil Art Deco



Stația Lamarck-Caulaincourt și-a dobândit aura de magie în scena dintre Amélie și bătrânul orb

poate fi o deziluzie. Chipul lui Amélie zâmbește de pe meniuri (dar și dintr-o fotografie deasupra barului!), specialitățile zilei sunt „Les Plats d'Amélie” iar decorațiunile „tematice” includ chiar și un pitic de grădină asemeni celui din film. Locul este, însă, mult mai strâmt decât pare pe peliculă și luminat non-stop de blițurile turiștilor dornici să se fotografieze cu

Cine este Amélie ?

Acțiunea filmului „Le fabuleux destin d'Amélie Poulain” (2001) se petrece în 1997. În aceeași seară în care aude vestea morții prințesei Diana, Amélie Poulain, o chelneriță singuratică din Montmartre, face o descoperire incredibilă: o cutiuță de metal plină cu soldaței, bile de sticlă și alte amintiri păstrate de un băiețel care locuise în apartamentul ei în urmă cu aproape 40 de ani. În aceeași noapte, tânăra ia o decizie: îl va găsi pe copilul de odinioară și îi va înapoia cutia. Dacă acesta va fi impresionat, ea va începe să se „amestece” în viațile celor din jur pentru a le aduce bucurie. Ambițioasa hotărâre o va aduce pe Amélie în postura de a face pe „Cupidon” între o ipohondră și un bărbat cinic obsedat de fostele iubite; de a consola o femeie care-și așteaptă de 20 de ani soțul fugit în Argentina; de a „pedepsi” un proprietar de aprozar care-și tratează despotice angajații și, nu în ultimul rând, de a se îndrăgosti de Nino, un tânăr straniu care colecționează pozele „la minut” aruncate la gunoi de la automatele din metroul parizian.

orice, inclusiv cu toaleta (unde, într-o vitrină de sticlă special amenajată, tronează câteva obiecte care amintesc de celebrul personaj)! Din păcate, frumosul galantar de tutun al ipohondrei Georgette era doar un decor care a dispărut odată cu filmul, ca și panourile de sticlă care separau mesele. Iar locul pare mult mai meschin, mai prăfuit și cu mesele înghesuite un pic prea mult, din dorința de a face loc cât mai multor clienți vrăjiți de mirajul lui Amélie și Nino. Dacă reușești să găsești totuși un scaun liber, merită să încerci „crème brûlée à la Amélie” (nostalgiei își amintesc mica plăcere a personajului: de a sparge cu lingura crusta cremei de zahăr ars) care costă șase euro și este cu adevărat delicioasă!

O Lume Mult Mai Limpede

În afară de parcul din fața Sacre Coeur sau de Notre Dame, pe care niciun turist n-ar îndrăzni oricum să le rateze, alte locații apărute în film sunt magazinul „Palace Video” unde lucrează Nino, pe Boulevard de Clichy (de fapt un sex-shop); stația de metrou „Motte-Picquet-Grenelle” de pe linia 6, unde Nino îi lasă lui Amélie afișele „Unde și când?” sau apartamentul protagonistei, lângă băcănia „Epicerie Fine” de pe Rue Trois Freres din Montmartre.

Luând metroul către Louvre-Rivoli, ultima oprire din traseu nu poate fi decât Pont des Arts, podul care leagă Institutul Francez de Luvru și locul în care, după prima sa faptă bună, Amélie ia decizia de a face ordine în haosul vieților celor din jur. În lumina amurgului, cu piramida Luvrului lucind în depărtare și muzicienii ambulanti mișunând pe dalele de piatră ale podului, nici nu mai contează dacă ai văzut sau nu filmul sau dacă ți-a plăcut ori ba. Pentru câteva clipe te vei simți, oricum, personaj într-o scenă regizată de Jean-Pierre Jeunet: „În acel moment totul era perfect. Lumina era blândă, aerul rece mirosea plăcut, iar zgomotul orașului se auzea în depărtare. Amélie respiră adânc și viața îi păru, deodată, nespus de simplă și de limpede...”